

Woensdag 30 mei 2018

- Soort : Wandeling in lijn
- Plaats : van kaap Tripiti naar Sougia
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 850 m
- Dalen : 850 m
- Duur : 7 uur

Ik heb zowel met kapitein George als met kapitein Yiannis goede contacten. Het zijn beide toffe mensen en ze hanteren dezelfde prijzen. Maar kapitein Yiannis zijn boot is iets luxueuzer. Ik maak dus gebruik van de diensten van kapitein Yiannis.

Kapitein Yiannis is nog een echte visser. Links ligt zijn vissersboot, rechts zijn boottaxi. Reeds van ver zie ik in het oosten op een bultige kaap, het eerste doel van mijn wandeling, een witte kapel.

Kapitein Yiannis brengt mij naar de kaap van Tripiti. Van daaruit wandel ik langsheen de E4 naar Sougia. Voor mij is dit de mooiste wandeling van deze tocht.

Kapitein Yiannis heeft mij afgezet (ik was de enige passagier) en vaart achteruit. Als hij zijn boot heeft gedraaid wuift hij nog eens. Ik moet het nu verder alleen zien te redden.

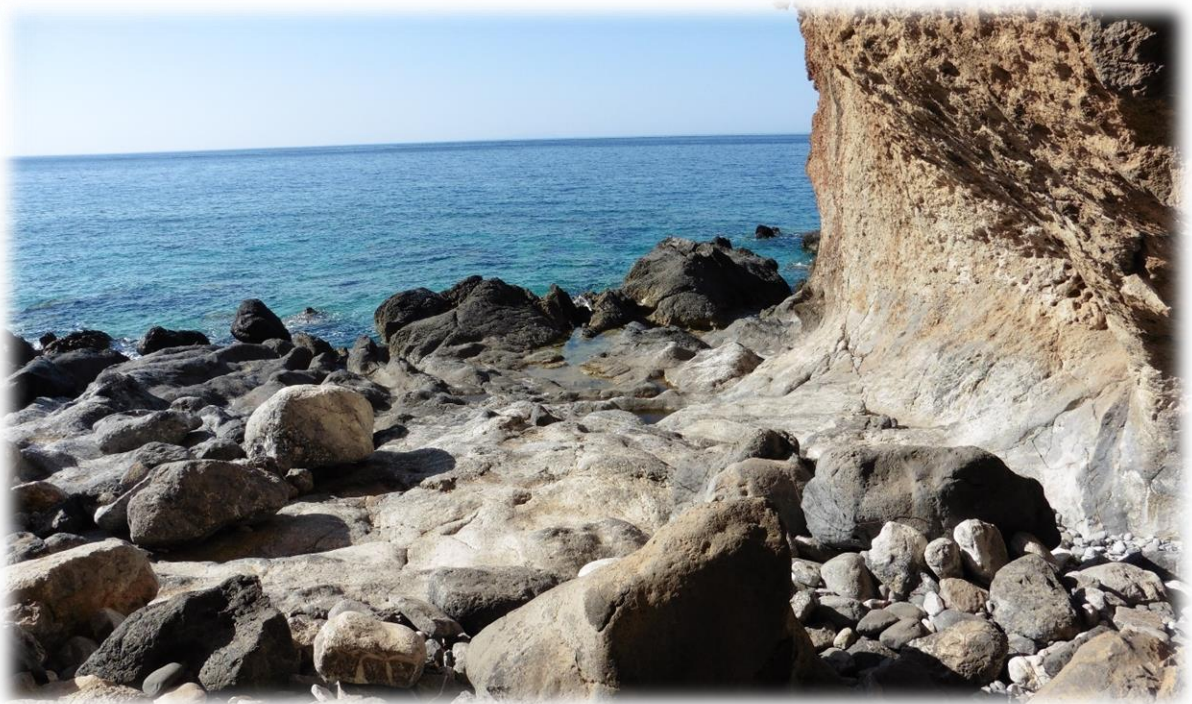
Een spoor van uitgeperste sinaasappels leidt me naar de kapel van Agios Nikolaos. Kaap Tripiti is naar verluid de site van de oude stad Pikilasos met de beschermde natuurlijke haven.

Op kaap Tripiti staan er twee huizen van geitenboeren. Dit is de enige bewoning van de kaap. De boeren dienen dus ook over zee naar de bewoonde wereld te trekken.

Over dit lavaveld, bezaaid met stenen moet de wandelaar zich een weg zoeken.

De Tripitikloof eindigt op de kaap Tripiti maar de kloof zelf is niet begaanbaar. Het pad van de E4, tussen Agia Roumeli en Sougia, staat er om bekend als zijnde zeer gevaarlijk. Je hebt immers twee dagen nodig om van het ene dorp naar het andere te gaan via een heel ruw landschap. Op dit gedeelte zijn er al meerdere doden gevallen vooral door uitdroging. Op dit traject heb je immers minstens 6 liter water nodig. Gelukkig moet ik maar een half traject doen.

Deze wandeling is ongetwijfeld de zwaarste van mijn tocht maar het is ook sowieso de mooiste. Een geit doet mij teken dat ik op het verkeerde pad zit. Bedankt geit, ik had het niet gezien.

Na een klim van 400 meter op zeer lastig terrein, waar je van het ene steenmannetje naar het andere moet lopen, kom ik op de col waar nog enkele ruïnes zijn van een, door de Venetianen, gebouwd kasteel.

Vervolgens is het nog 100 meter stijgen naar de kaap waar de bedevaartskapel Profitis Llias staat. De waterput, foto links onder, vangt het water op van het dak van de kapel. Deze put werd met een plechtige Heilige mis ingehuldigd op 22/10/1952.

Op 19 juli komen de pelgrims met de boot naar Tripiti en vieren dan in de kapel de profeet Elia. Ze brengen er de nacht door met eten en Kretenzische liederen en vertrekken de volgende dag.

Uit een buisje dat tussen de stenen uitsteekt, druppelt er om de twee seconden één druppeltje water. Dit water wordt opgevangen in een bakje en vervolgens gaat het via een darmpje ergens naartoe, naar waar weet ik niet. Maar zo zie je maar hoe kostbaar water is in dit gebied.

Beneden aan zee staat de tweeschepige kapel Agios Antonios. Volgens Stephanos zijn het twee Grieks-Orthodoxe kerken. Het zijn er twee voor het geval er eentje gesloten is door omstandigheden dan kan er nog altijd een viering doorgaan in het tweede kerkje. Op 1 en 2 juli zijn er hier vieringen en is er een festival. Ook dan wordt er hier overnacht.

De oevers van Agios Antonios zijn voornamelijk bedekt met rotsen en kiezels, terwijl er veel pijnbomen rond zijn. Het is geschikt voor naturisme, kamperen, vissen en snorkelen. Er zijn geen faciliteiten in de omgeving, alleen zon, bomen en zee!

In dit gebied hebben archeologen verschillende graven ontdekt uitgehakt in de rotsen. Ook inscripties werden hier gevonden in holen en grotten.

Bij vloed worden de gaten in de lava gevuld met zeewater. Bij eb trekt het water weg maar het zeewater in de gaten van de lava kan niet meer weg. De zon verdampt het water en in de gaten blijft alleen nog het zout over. Je hebt het hier zo maar op te scheppen.

Het azuurblauwe water kan niet helderder zijn als hier. Wie een badpak bij heeft en tijd heeft kan hier rustig een baantje trekken. Ik had noch tijd noch badpak.

Vervolgens is het terug omhoog klimmen maar de baai van Sougia komt al in zicht.

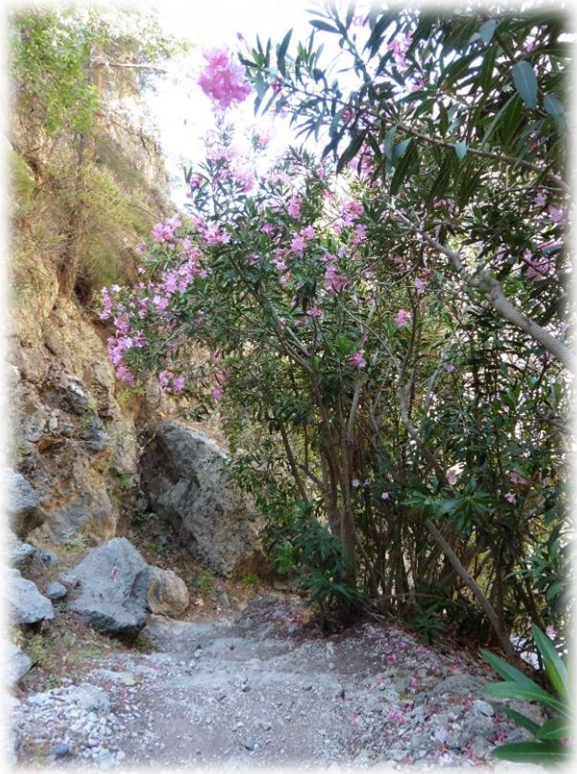
Als ik in Sougia kom zie ik kapitein Yiannis met de fiets. Hij stopt want zijn telefoon rinkelt maar als hij opneemt is de lijn al verbroken. Als ik hem groet lacht hij en zegt hij dat hij dacht dat ik hem had gebeld, dat hij mij diende te komen halen op de kaap met de boot!

Donderdag 31 mei 2018

- Soort : Wandeling in lijn
- Plaats : Sougia – de Figoukloof en de Agia Irinikloof
- Afstand : 12 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 700 m
- Duur : 5 uur

Ik neem de bus van 07.00 uur (er is maar één bus per dag) naar Agia Irini. Wanda staat ook te wachten op de bus, zij moet naar Chania.

De kloof van Agia Irini is met haar jungleachtige vegetatie in de bovenloop en diverse engten kloofafwaarts, een zeer aantrekkelijke wandeling.

Langs oude lastdierpaden is het eerst flink klimmen door een woest romantisch landschap.

Men heeft mij gezegd dat er hier in rotsspleten de vuurwerkplant groeit en aan de oevers van de beek zou ik slangenwortel, anemoon en cyclamen moeten zien. Cyclamen en anemonen ken ik maar de rest niet. Het zullen wel mooie plantjes zijn.

Een gedeelte van deze wandeling gaat langs het wandelpad E4. Ik ben al zodanig gewend om dit pad te volgen dat ik niet naar de gps kijk. Plots stel ik vast dat ik een afslag gemist heb. De weg die ik aan het volgen ben gaat naar Omalos, ik heb 1 km te lang de E4 gevolgd. Maar het was wel mooi.

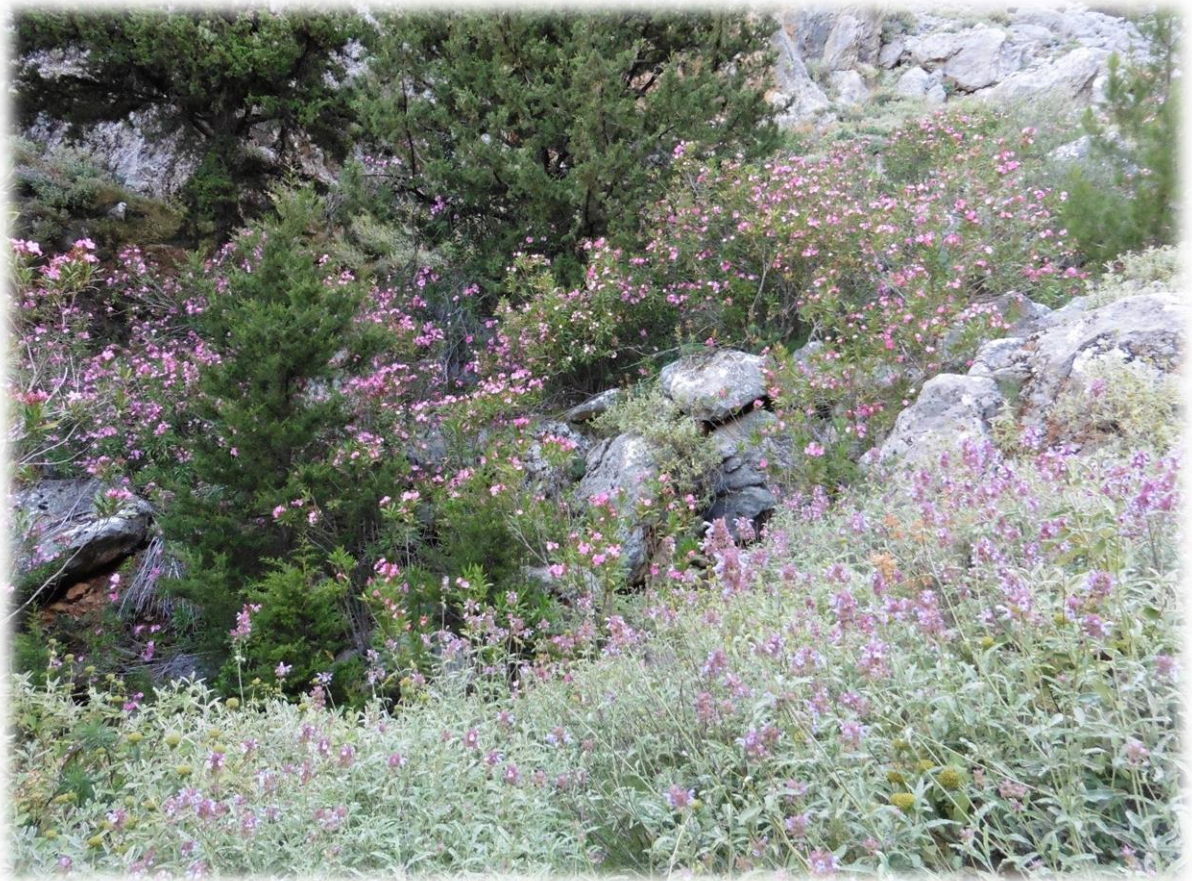

Foto links onder is de *Dracunculus vulgaris* of drakenwortel. Een prachtige bloem al wil je hem niet in je tuin hebben.

Als de drakenwortel in bloei staat, zoals nu het geval is, dan geeft de bloem, gedurende 1 à 4 dagen een sterke geur af. De mannelijke exemplaren zouden de geur verspreiden van rotte eieren, de vrouwelijke van rotte vis.

De drakenwortel geeft die sterke geur af om insecten aan te trekken. De plant eet de insecten niet op maar bestuift ze en zo wordt het stuifmeel tussen de twee geslachten van planten overgebracht.

Elke ochtend als ik vertrek in het dorp kom ik al een aantal mensen tegen zoals hotel- en restaurantuitbaters, die mij van ver groeten. Ook de bakker die mij een lift heeft gegeven steekt al van ver zijn hand op. Kapitein George die stopt telkens met zijn bromfiets om te vragen of alles in orde is en of ik soms de boot nodig heb. Het zijn allemaal, stuk voor stuk, gastvrije mensen in het dorp.

Ook in deze kloof zijn er regelmatig rustplaatsen en bronnetjes. Toiletten heb ik er niet gezien maar misschien heb ik hier wel overgekeken.

Ook deze kloof herbergt hele mooie oleanderbosjes. De kloof is gemakkelijk te bewandelen, af en toe wel wat licht klauterwerk maar technisch zeker niet moeilijk.

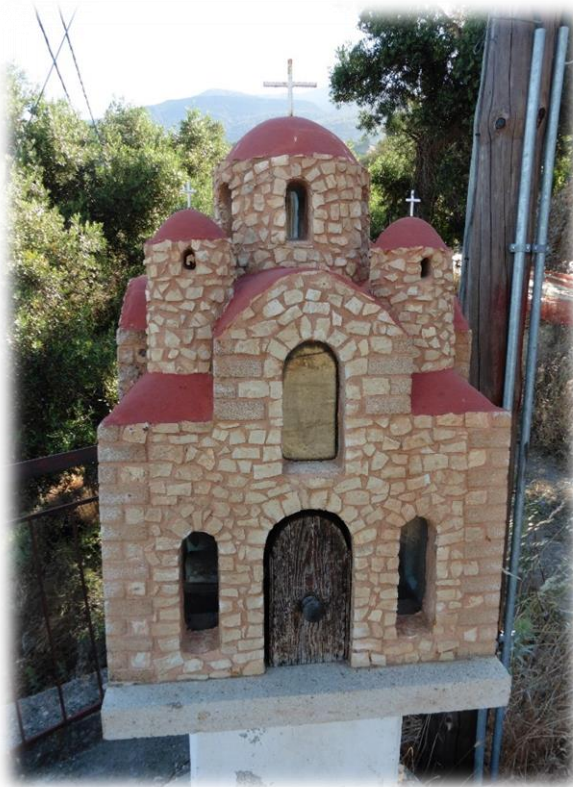
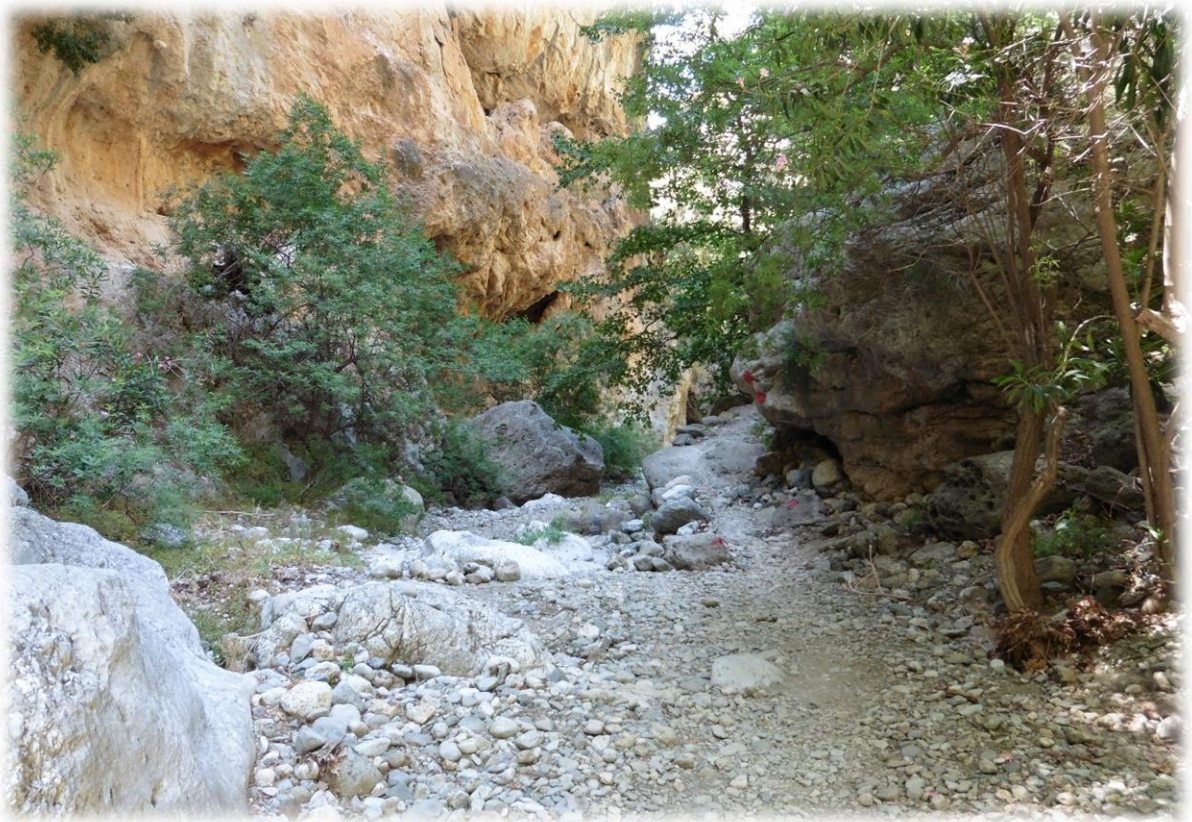
Twee arbeiders zijn bezig met een ladder te maken van twee dunne boomstammen, om het de wandelaar nog wat gemakkelijker te maken.

Op Kreta is er, net als op alle andere eilanden in de Middellandse Zee, regelmatig wind. Maar als wandelaar heb je daar niet zo heel veel last van omdat je veel in kloven wandelt.

Elke dag sta ik ervan versteld hoe creatief de Kretenzers wel zijn. Ik heb het minikerkje rondom goed bekeken en ik zie geen vast wederkerig patroon in het gesteente. Het is dus echt handmatig steentje voor steentje gemetst, ware kunstwerkjes zijn het.

Bij de uitgang van de kloof is er een wit marmeren gedenksteen met de namen van de Kretenzers uit de streek die omgekomen zijn tijdens de tweede Wereldoorlog in het concentratiekamp Mauthausen.

Dit zou nog een restant zijn van een aquaduct uit de zesde eeuw toen hier nog de stad Sya was.

Wanda zit nog in Chana, bij haar kinderen, maar haar echtgenoot Antonis verzorgt mij culinair even goed. Eigenlijk ben ik via Antonis met Wanda in contact gekomen. Er is in Sougia een klein oorlogsmuseum dat wordt gerund door vrijwilligers. Ik wou er meer van weten en